

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 20 avgusta 2020. god.
Br. ref.:RK 1606/20

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI185/19

Podnosilac

Abdylhadi Petlla

**Ocena ustavnosti rešenja Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda
Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju
AC-I-17-0034 od 27. juna 2019. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija, i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Abdylhadi Petlla iz Prizrena (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost rešenja Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju AC-I-17-0034 od 27. juna 2019. godine (u daljem tekstu: PKVS).

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporenog rešenja, kojim se navodi da je podnosiocu zahteva povređeno pravo garantovano članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo.

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavovima 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), članu 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon), i pravilu 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 10. oktobra 2019. godine, podnosilac zahteva je preko pošte podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 16. januara 2020. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Bekima Sejdiua za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje u sastavu sudija: Gresa Caka-Nimani (predsedavajuća), Bajram Ljatifi i Safet Hoxha (članovi).
7. Dana 23. januara 2020. godine, podnosilac zahteva je obavešten o registraciji zahteva i kopija zahteva je dostavljena PKVS-u.
8. Dana 9. juna 2020. godine, Sud je tražio dodatna dokumenta od podnosioca zahteva i PKVS-a.
9. Dana 12. juna 2020. godine, PKVS je podnela tražena dokumenta.
10. Dana 22. jula 2020. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno preporučilo Sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

11. Dana 14. juna 2002. godine, podnosilac zahteva je podneo tužbu Opštinskom sudu u Prizrenu radi poništenja ugovora o kupoprodaji sa opštinom Prizren koji je zaključen 3. marta 1966. godine, tražeći predaju u vlasništvo i korišćene nepokretnosti na mestu zvanom "Fusha e Levishës", baštenski usev, klase III, u površini od 43.45 ari. Podnosilac zahteva je navodio da je napred navedeni ugovor zaključen pod uslovima pritiska i zastrašivanja od strane "tadašnjih vlasti".

12. Dana 10. septembra 2004. godine, podnosilac zahteva je predložio specifikaciju tužbe, tražeći da mu se dodeli u vlasništvo neka druga katastarska parcela umesto napred navedene katastarske parcele.
13. Dana 12. aprila 2007. godine, podnosilac zahteva je predložio dopunu postupka dokaza, uvidom u posednovni list katastarske parcele, da sud izađe na mesto uviđaja, da se dobije mišljenje eksperta za geodeziju i mišljenje poljoprivrednog eksperta.
14. Dana 23. marta 2010. godine, Opštinski sud u Prizrenu je, presudom C. br. 371/02, usvojio tužbeni zahtev podnosioca zahteva i obavezao opštinu Prizren da u nemogućnosti da vrati katastarsku parcelu na mestu zvanom "Fusha e Levishës", prenese podnosiocu zahteva u vlasništvo i posedovanje katastarsku parcelu registrovanu kao pašnjak klase II, na mestu zvanom "Mazno kamenjelumi". Od opštine Prizren se zahtevalo da dozvoli upis u katastarske knjige i izvrši predaju navedene katastarske parcele u vlasništvo i slobodno korišćenje u roku od 15 (petnaest) dana pod pretnjom prinudnog izvršenja.
15. Na presudu Opštinskog suda u Prizrenu, opština Prizren je uložila žalbu, navodeći bitnu povredu proceduralnih odredbi, pogrešno i nepotpuno utvrđivanje činjeničnog stanja i pogrešnu primenu materijalnog prava. Dana 1. septembra 2010. godine, Kosovska agencija za privatizaciju (u daljem tekstu: KAP), je takođe uložila žalbu na napred navedenu presudu, navodeći da je kontradiktorna samoj sebi i datim razlozima.
16. Dana 5. novembra 2012. godine, Okružni sud u Prizrenu je, rešenjem Ac. br. 505/2010, usvojio žalbe opštine Prizren i KAP-a i ukinuo presudu Opštinskog suda u Prizrenu C. br. 371/02 od 23. marta 2010. godine i vratio predmet na ponovno suđenje prvostepenom sudu. Okružni sud je ocenio da prvostepeni sud nije dao razloge za odlučujuće činjenice i nije utvrđen legitimitet tužene: opština Prizren.
17. Dana 26. novembra 2012. godine, Opštinski sud u Prizrenu se, rešenjem C. br. 1061/12, oglasio nenadležnim da odlučuje o ovoj stvari, dostavljajući predmet Posebnoj komori Vrhovnog suda za pitanja koja se odnose na KAP, kao nadležnom sudu. U postupku pred PKVS-om, kao tužilac se pojavljuje Abdylhadi Petlla (podnosilac zahteva), a kao tuženi: Progres Export-Arbanë i KAP.
18. Dana 7. septembra 2016. godine, PKVS je nalogom tražila da podnosilac zahteva u roku od 20 dana od dana prijema naloga dostavi odluku o nasleđivanju. U nalogu, podnosilac zahteva je upozoren da ako ne odgovori na ovaj nalog, PKVS će odbaciti tužbu, kao neprihvatljivu.
19. Dana 19. septembra 2016. godine, zastupnik podnosioca zahteva je obavestio PKVS da je podnosilac zahteva 28. septembra 2015. godine povukao punomoćje i da od tada on više nije zastupnik podnosioca zahteva.
20. Dana 21. septembra 2016. godine, PKVS je tražila od podnosioca zahteva da podnese odluku o nasleđivanju kako bi se utvrdio „aktivni realni legitimitet“

strana u postupku, što je proceduralni uslov da tužba bude validna za nastavak sudskog procesa.

21. Dana 26. septembra 2016. godine, napred navedeni nalog je dostavljen i primljen od strane podnosioca zahteva, međutim on nije podneo nijedan odgovor PKVS-u.
22. Dana 12. januara 2017. godine, Specijalizovano veće PKVS-a je, rešenjem C-III-13-0116, odbacilo tužbu, kao neprihvatljivu, budući da podnosilac zahteva nije podneo rešenje o nasleđivanju traženo gore navedenim nalogom. U navedenom rešenju, Specijalizovano veće PKVS-a je istaklo: "(i) da je tužba kompletirana materijalnim činjenicama uslov prihvatljivosti; (ii) PKVS –a je tražila od podnosioca zahteva da podnese dokaze o nasleđivanju, dajući mu dovoljno vremena; (iii) podnosilac zahteva je primio nalog o dostavljanju dokaza o nasledstvu; međutim, izabrao je da ih ne podnese do prijema odluke od strane PKVS-a; i, (iv) PKVS nije mogla da pretpostavi da je podnosilac zahteva jedini pravni naslednik njegovog pretka sve dok on to ne dokaže odlukom o nasleđivanju".
23. Dana 7. februara 2017. godine, podnosilac zahteva je uložio žalbu na napred navedeno rešenje zbog pogrešne primene materijalnog prava i povrede proceduralnih odredbi. Podnosilac zahteva je kao dokaz podneo: izvod iz knjige rođenih Abdulhadi Petlla (podnosioca zahteva), potvrdu o smrti A.P., (majka podnosioca zahteva), i umrlicu E. J. Sh., gde se kao njegov mogući naslednik pojavljuje sestra, odnosno podnosilac zahteva. Podnosilac zahteva je navodio da nalog za podnošenje rešenja o nasleđivanju nije nikad primio. On je takođe navodio da je bivši vlasnik nepokretnosti preminuo 1965. godine i da ga je nasledila njegova sestra, A.P., dok je njen naslednik sam podnosilac zahteva. Podnosilac zahteva je tražio naknadu imovine drugom imovinom, budući da je imovina koja je uzeta njegovom prethodniku data nekom drugom.
24. Dana 1. avgusta 2018. godine, KAP je podneo odgovor na žalbu podnosioca zahteva, navodeći da se na osnovu podnetih dokaza ne utvrđuju navodi podnosioca zahteva i da ti navodi nisu zasnovani na zakonu i nisu potkrepljeni dokazima i uverljivim činjenicama.
25. Dana 27. juna 2019. godine, Žalbeno veće PKVS-a je donelo rešenje AC-I-17-0034 i odbilo, kao neosnovanu, tužbu podnosioca zahteva i potvrdilo rešenje Specijalizovanog veća PKVS-a C-III-13-0116 od 12. januara 2017. godine. Žalbeno veće PKVS-a je ocenilo da podnosilac zahteva nije rešio pitanje nasledstva, pošto mu je data mogućnost da podnese rešenje o nasleđivanju kako bi potvrdio svoj aktivni legitimitet, međutim, on nije podneo gore navedeni dokument. Žalbeno veće PKVS-a je dodalo da je rešenje o nasleđivanju jedini dokument na osnovu člana 171.1, u vezi sa članom 178.1 Zakona o vanparničnom postupku koji utvrđuje aktivni legitimitet u postupku.
26. Dana 24. septembra 2019. godine, podnosilac zahteva je predložio Kancelariji držanog tužioca da podnese zahtev za zaštitu zakonitosti na rešenje Žalbenog veća PKVS-a AC-I-17-0034 od 27. juna 2019. godine.

27. Dana 26. septembra 2019. godine, Kancelarija državnog tužioca je, obaveštenjem KMLC. br. 159/2019, obavestila podnosioca zahteva da njegov predlog nije usvojen, pošto nema dovoljno pravne osnove za podnošenje zahteva za zaštitu zakonitosti. Kancelarija državnog tužioca je takođe obavestila podnosioca zahteva da u skladu sa članom 9 stav 15 Zakona br. 06/l-086 o Specijalnoj komori Vrhovnog suda, on može da podnese zahtev Ustavnom sudu za ocenu ustavnosti bilo koje odluke ili presude PKVS-a ili bilo kog drugog suda.

Navodi podnosioca

28. Podnosilac zahteva navodi da su mu odlukama PKVS-a u njegovom slučaju povređena prava iz člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava.
29. Podnosilac zahteva navodi: *“Za sve, stranci Abdylhadi Petlla, je preostalo da Ustavni Sud odobri njegov podneseni zahtev, razmatrajući ustavnost Rešenja AC-I-17-0034 od datuma 27.06.2019 godine, SKVS-a, jer mu je kršeno njegovo pravo na pošteno suđenje i pravični postupak, ovo pravo je garantovano prema Ustavu Republike Kosova”.*
30. Što se tiče rešenja o nasleđivanju, podnosilac zahteva navodi: *“U ovoj situaciji važno je pomenuti, da tužitelj, u vezo ovog Pravnog predmeta, nije primio ni ovu naredbu niti nijedan drugi spis u vezi s tim... Iz razloga da u njegovom nalazu, na četvrtoj stranici u poslednjem naslovu, je izmišljena predrasuda i nije realan”.*
31. Što se tiče postupaka njegovog zastupnika, podnosilac zahteva navodi: *“[...] stvarnost je da tužitelj nije preduzeo nikakvu radnju i iznenađen je kako može da stoji ovaj nalaz, dalje u rešenju, ne poziva na koji podnesak, i gde je potpis tužitelja, šta daje do razumevanja da su kršenja evidentna na štetu tužitelja [...]”.*
32. Podnosilac zahteva ne pokreće nijedan navod na obaveštenje Kancelarije državnog tužioca [KMLC. br. 159/2019] od 26. septembra 2019. godine.

Relevantne zakonske odredbe

ZAKON O VANPARNIČNOM POSTUPKU BR. 03/L-007

Rešenje o nasleđivanju Član 171

171.1 Kada sud u naslednom postupku konstatuje kojim licima pripada pravo na nasleđe, proglasiće ova lica naslednicima putem svog rešenja o nasleđu.

Član 178

178.1 Smatra se da je putem pravosnažnog rešenja o nasleđu u kojem je konstatovano šta ulazi u naslednu imovinu, ko je naslednik umrlog, koliko

je veliko deo imovine koji mu pripada, da li je ograničeno ili zaduženo nasledno pravo, i na koji način, kao i da li postoji i koja prava legata postoje. Sve to važi i za delimično rešenje o nasleđe u pogledu onoga što je konstatovano putem njega.

Ocena prihvatljivosti zahteva

33. Sud prvo razmatra da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom, navedeni Zakonom i dalje određeni Poslovníkom.
34. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1 i 7 člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

[...]

35. Sud u nastavku takođe razmatra da je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su propisani Zakonom. S tim u vezi, Sud se poziva na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47. Zakona [Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Član 48 [Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49 [Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku....”.

36. Što se tiče ispunjenja ovih zahteva, Sud nalazi da je podnosilac zahteva ovlašćena strana, koja osporava akt javnog organa, odnosno rešenje Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda Kosova, AC-I- 17-0034, od 27. juna 2019. godine, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva definisana zakonom. Podnosilac zahteva je takođe razjasnio prava i slobode za koje tvrdi da su mu povređena, u skladu sa uslovima iz člana 48. Zakona i podneo je zahtev u roku utvrđen u članu 49. Zakona.
37. Pored toga, Sud treba da razmotri da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su propisani u pravilu 39 [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika o radu. Pravilo 39 (2) Poslovnika definiše uslove na osnovu kojih Sud može da razmatra zahtev, uključujući uslov da zahtev ne bude očigledno neosnovan. Tačnije, pravilo 39 (2) propisuje:
- “Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.*
38. Sud primećuje da podnosilac zahteva navodi povrede člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava.
39. Podnosilac zahteva u suštini navodi: (i) da nikad nije primio nalog za podnošenje rešenja o nasleđivanju; (ii) da nije preduzeo nijednu radnju preko svog zastupnika.
40. Sud, na početku, ističe da praksa ESLJP-a naglašava da se pravičnost jednog postupka ocenjuje na osnovu postupka kao celine (vidi: presudu ESLJP-s od 6. decembra 1988. godine, *Barbera, Messeque i Jabardo protiv Španije*, br. 10590/83, stav 68). Shodno tome, prilikom ocenjivanja navoda podnosioca zahteva, Sud će se takođe pridržavati ovog načela (vidi, i: slučaj Suda KI104/16, podnosilac zahteva: *Miodrag Pavić*, presuda od 4. avgusta 2017. godine, stav 38; i slučaj KI143/16, podnosilac zahteva: *Muharrem Blaku i drugi*, rešenje o neprihvatljivosti od 13. juna 2018. godine, stav 31).
41. Sud će u nastavku razmatrati navode podnosioca zahteva, primenjujući sudsku praksu ESLJP-a u skladu sa kojom je Ustavni sud, na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, obavezan da tumači prava i osnovne slobode koje su garantovane Ustavom.
42. U ovom slučaju, Sud primećuje da je Žalbeno veće PKVS-a ocenilo da podnosilac zahteva nije razjasnio pitanje nasledstva. Veće mu je dalo mogućnost da podnese rešenje o nasleđivanju kako bi dokazao svoj aktivni legitimitet, ali on nije dostavio predmetni dokument. Žalbeno veće PKVS-a je takođe razjasnilo da je rešenje o nasleđivanju jedini dokument koji na osnovu člana 171.1 u vezi sa članom 178.1 Zakona o vanparničnom postupku, utvrđuje aktivni legitimitet u postupcima ove prirode.
43. U tom smislu, glavni deo rešenja Žalbenog veća PKVS-a propisuje: *“U slučaju tužbe koja se odnosi na prava na nasleđenu imovinu, Sud će po službenoj dužnosti ispitati da li su zastupljeni svi naslednici. Rešenje o nasleđivanju je jedini dokument koji pokazuje dovoljne dokaze o naslednom položaju i treba ga tražiti od tužioca čim se pojavi sumnja da nisu svi naslednici predstavljani*

kao tužiocu u predmetnom slučaju. Ako rešenje o nasleđivanju nije podneto u razumnom roku tužba se mora odbaciti kao neprihvatljiva. Aktivni legitimitet tužioca mora se odmah ispitati jer će biti gubljenje vremena i resursa da se ide dalje sve dok nije jasno da li tužilac može biti nosilac prava za koje on tvrdi. Ako on ne može biti nosilac prava za koje tvrdi, tada tužba treba da se odbaci kao neprihvatljiva. U ovom slučaju, Žalbeno veće primećuje da tužilac nije regulisao pitanje nasledstva. Tužilac je dobio priliku od strane suda preko naloga koji je podnesen tužiocu dana 26/9/2016. godine, da dostavi rešenje o nasleđivanju radi dokazivanja aktivne legitimnosti, ali on nije uspeo da dostavi taj dokument. Stoga, žalbeni navod podnosioca zahteva da nikada nije primio nalog nije održiv, kao ni tvrdnja da je bez profesionalnog zastupnika. Žalbeno veće ocenjuje da je rešenje o nasleđivanju jedini dokument u skladu sa članom 171.1 koji se odnosi na član 178.1 Zakona o vanparničnom postupku, koji potvrđuje aktivnu legitimnost u postupku”.

44. Sud dalje primećuje da je Žalbeno veće PKVS-a odbilo, kao neosnovanu, tužbu podnosioca zahteva, jer nije ispunio zakonski uslov za razmatranje njegove tužbe u skladu sa članovima 171.1 i 178.1 Zakona o vanparničnom postupku, a što je podnošenje rešenja o nasleđivanju.
45. Na osnovu napred navedenog, Sud ističe da je podnosiocu zahteva bilo omogućeno da sprovede postupak po principu kontradiktornosti; da je mogao da iznese argumente i dokaze za koje je smatrao da su važni za njegov slučaj tokom različitih faza postupka; da mu je data mogućnost da efikasno ospori argumente i dokaze koje je iznela protivnička strana; i da su svi argumenti, gledani objektivno, koji su bili relevantni za rešavanje njegovog slučaja, redovno saslušavani i ispitivani od strane sudova; da su činjenični i pravni razlozi na osporene odluke detaljno izloženi; i da su, prema okolnostima predmeta, postupci, posmatrani u celosti, bili pravični (vidi, između ostalog, slučaj Suda br. KI118/17, podnosilac zahteva: *Sani Kervan i drugi*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. februara 2018. godine; stav 35; vidi, takođe: *mutatis mutandis*, slučaj: *Garcia Ruiz protiv Španije*, zahtev br. 30544/96, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 29).
46. Sud ističe da član 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a, nikom ne garantuje povoljan rezultat u sudskom procesu i ne propisuju da će Sud razmotriti primenu materijalnog prava od strane redovnih sudova u građanskom postupku (vidi, kad se izvrše potrebne izmene, slučajeve: KI118/17; KI142/15).
47. U tom smislu, treba uzeti u obzir da “pravda” koja se zahteva u članu 31. Ustava i članu 6. EKLJP-a nije “suštinska” već „proceduralna“ pravda. U praktičnom smislu i u principu, to se izražava u kontradiktornom postupku, gde se stranke saslušavaju i stavljaju pod iste uslove pred sudom (vidi, na primer: slučaj KI42/16, podnosilac zahteva: *Valdet Sutaj*, rešenje o naprihvatljivosti od 7. novembra 2016. godine, stav 41 i drugi izvori koji su pomenuti).
48. S tim u vezi, Sud naglašava da nije njegova dužnost da se bavi greškama u zakonu koje su, kako se navodi, počinili redovni sudovi (zakonitost), osim i ako su takve greške mogle povrediti osnovna prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). Sam Sud ne može da oceni zakon koji je doveo do toga da redovni sud usvoji jednu umesto neke druge odluke. U suprotnom, Sud bi postupao kao

sud „četvrtog stepena“, što bi rezultiralo prekoračenjem granica koje su postavljene u njegovoj nadležnosti. U stvari, primarna uloga redovnih sudova je da tumače i sprovode relevantna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi, na primer, slučaj: KI70/11, podnosioci zahteva: *Faik Hima, Magbule Hima i Bestar Hima*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine).

49. Sud dalje primećuje da se podnosilac zahteva ne slaže sa ishodom postupka pred redovnim sudovima. Međutim, nezadovoljstvo podnosioca zahteva ishodom postupka od strane redovnih sudova samo po sebi ne može pokrenuti argumentirani ustavni zahtev o povredi prava na pravično i nepristrasno suđenje (vidi, *mutatis mutandis*, slučaj *Mezotur – Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske*, ESLJP, presuda od 26. jula 2005. godine, stav 21.; i vidi takođe slučaj: KI56/17, podnositeljka zahteva: *Lumturije Murtezaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 18. decembra 2017. godine, stav 42).
50. Shodno tome, Sud smatra da podnosilac zahteva nije potkrepio navode da su navedeni postupci na bilo koji način bili nepravični ili proizvoljni i da je osporenim odlukom povređena prava i slobode koje su garantovane Ustavom i EKLJP-om.
51. Stoga, zahtev je očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i treba da se proglasi neprihvatljivim.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud u skladu sa članom 113. 7 Ustava, članom 20. Zakona i pravilima 39 (2) i 59 (2) Poslovnika, dana 22. jula 2020. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo rešenje stranama;
- III. DA OBJAVI ovo rešenje u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ovo rešenje stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Bekim Sejdiu

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi